

ΕΡΓΑΤΗΣ

«Τα καθίστως των τάξεων δεν μπορεί να σκεπάζεται με το φόρεμα της εθνικής στολής. Οι ΔΙΑΦΟΡΕΣ εθνικές Κυβερνήσεις δεν είναι παρά ΜΙΑ μονάχα, όταν έχουν να κάνουν με το προλεταριάτο».
ΜΑΡΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Διευθύνεται από Υπεύθυνος Γράμματα — Ανταποκρίσεις 1η Χρονοιά — 30σ Φύλλο Συνδρομές Έσωτερικόν Κυκλοφορεί κάθε Δευτέρα
ΣΥΝΤΑΧΤ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΑΔΗΣ ΔΕΥΚΩΣΙΑ — ΑΓ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ 1 ΔΕΥΚΩΣΙΑ — ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΟΝΙΑΤ. 10/- ΕΣΑΜΗΝΗ 5/- ΤΙΜΗ 1 ΓΡΟΣΙ

Η ΝΕΑ ΦΑΣΗ

Κατά τη διάρκεια της 90ήμερης απεργίας των μεταλλωρύχων της Κ.Μ.Ε. πολλές φορές, από των στελών τούτων, δόσαμε τη θέση που πρέπει να ακολουθήσει η απεργία για να πετύχει τον σκοπό της. Τονίσαμε και ξανατονίσαμε, πως μονάχα η Πανεργατική κινητοποίηση, μονάχα η κινητοποίηση των νεοεργατικών επαγγελματιών (τυπογράφων, γραμμάτων, οιασδήποτε και αν είχαμε, εργατών φοιτητών, τηλεφωνικών-ηλεκτρονικών υπαλλήλων, αυθηροδρόμων κλπ.) είναι δυνατό να πετύχουν μια ικανοποιητική για τους απεργούς λύση της απεργίας. Πολλές φορές, επίσης, τονίσαμε πως οποιοδήποτε αποτέλεσμα κι αν κέρσει η Κυβέρνηση ενάντια στους αγωνιστές και την ήγεια τους, δεν είναι δυνατό να πείσει τους απεργούς κι ούτε η τυχόν φυλάκιση της ήγειας τους θα τους κάνει να γυρίσουν στη δουλειά τους. Αλλά, οι απεργοί, και μαζί με αυτούς οι εργατές της Κύπρου, ξέροντας πολύ καλά πως οποιοδήποτε καταδιώξεις κι αν υποστούν, οποιοδήποτε θύσιες κι αν πάθουν, είτε τους κλάψουν ή να τους δώσουν περισσότερη φαντασίωση για αγώνα και θα τους δώσουν περισσότερο ηθική για αγώνα και θα τους δώσουν περισσότερο φαντασίωση, ως τη νίκη. Και προχωρήσαμε ακόμα πιο πέρα και προέβλεψαμε όλες τις μονοθερίες και τα τεχνάσματα των λογής-λογής εργατών της εργατικής τάξης του τόπου μας, και κάλεσαμε τους απεργούς να περιφρουρήσουν — όπως περιφρουρούμε και μες στην απεργία τους και να μη επιτρέψουν σε κανένα να τους διασπείρει και να τους παραπλανήσει για να επιστρέψουν ανακατασκευασμένοι στη δουλειά τους.

Γι' αυτό, δεν μας ξάφνιασε καθόλου το προχθεσινό «ανακοινωθέν» του Μακαρίου που καλούσε τους «χριστιανούς απεργούς» να στραφούν πίσω στη δουλειά τους, γιατί ο Χέντριξ υποσχέθηκε σ' αυτόν, ύστερα από «παρακλίση» του να δώσει αδιάφορο στους απεργούς.

Δεν μας ξάφνιασε, λέμε, καθόλου το πιο πάνω «ανακοινωθέν» του πονηρομένου απεργοσπαστικού οργανισμού της ντόπιας και ξένης πλουτοκρατικής ολιγαρχίας. Γιατί ξέραμε και ξέρουμε, πως η αντίδραση, στο ξέφρενο δρόμο της για τη διάσωση και το ολοκληρωτικό χρέμα ενάντια στο εργατικό κίνημα του τόπου μας, χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που ερρασιούνται στη διάθεσή της: τους εχθρούς τους — τους «θεούς» και τους νεοσυντηριακούς λαϊκούς, την Κυβέρνηση και την αστυνομία της, τη δολοφονία και τη φυλάκιση, τους ακριβοπληρωμένους πράχτορες της και τους τραμπούκους της. Όλα τα πέρασε στην ημερήσια διάταξη στον άπειρο αγώνα της ενάντια στο εργατικό κίνημα και τους αγωνιστές του.

Μά, το πιο σημαντικό μέρος του «ανακοινωθέντος» του Μακαρίου είναι η προσπάθεια της εργοδοσίας και του πράχτορα της (Μακαρίου) να διασπείρει το κίνημα και να το χωρίσει σε «χριστιανούς απεργούς» και «απεργούς Τούρκους». Γιατί η καμιά αμφισβησία δεν χωράει πως η εργοδοσία, βλέποντας τη μονολιδικότητα των απεργών της, Τούρκων και Ελλήνων, χρησιμοποιεί τον «εκατόμο του Θεού στη γη» για να σπείρει ζήλια κι ύπνους ανάμεσα στους απεργούς και να μορδέσει να ψαρεύει στα θολά νερά.

Ακόμα, όμως, πιο σημαντική είναι η δήλωση του Χέντριξ πως θα «προσχωρήσει» εις την παρακλίση της Αιτού Μακαρίου (!!!).

Η απρέκεια, όμως, και μετωπική απάντηση του Τούρκου συνδικαλιστή ήγεται Σιασμάς έβαλε τα πράγματα στη θέση τους: «Είναι πρόθεση του κ. Χέντριξ να διαπραγματευθεί την αύξηση αυτή με τις Συντεχνίες; Εάν όχι, η δήλωσή του δεν έχει καμιά αξία. Άξια θάχει αν έρθει σ' επαφή με τις Συντεχνίες».

Αντίθετα, οι δηλώσεις του σ. Ζιαρτίδη προς τον «Δημοκράτη» (9/4)48 — αφίνουμε να νοηθεί πως είναι διαθεσιμότητα μένη ή ήγεια να κάνει υποχωρήσεις στα αιτήματα των απεργών, φτάνει μονάχα η αύξηση που θα δοθεί να μη είναι πολύ λίγη, ώστε η υποχώρηση αυτή να αποτελεί εκμυστηρίαση των εργατικών αιτημάτων.

Οι προλεταριοί των μεταλλείων, και γενικά της Κύπρου ολόκληρης, στην πολυήμερη ανηλεή πάλη τους ενάντια στην εκμεταλλεύτρια αστική τάξη και τον ξένο κατακτητή, διασκέπασαν τα μέσα και τους τρόπους που χρησιμοποιούν πάντα οι εχθροί τους για να τους κινήσουν. Και το να χρησιμοποιήσει σήμερα η αντίδραση το ράσο για να ξεπατήσει τους απεργούς και να σπείρει ζήλια ανάμεσα τους, δε μπορεί να το κάνει αυτό παρά για να ξεπληρωθεί τα καταχθόνια σχέδιά της. Και τα σχέδιά της ταυτά δεν είναι άλλα παρά να ξεπατήσει τους εκμεταλλευστικούς και άφελους πως ενδιαφέρονται πραγματικά γι' αυτούς και προσπαθεί να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις τους. Χρησιμοποιώντας σήμερα το ράσο του Μακαρίου, δεν το κάνει για τίποτα άλλο, παρά για να ψαρεύει οπαδούς και να μαδάει μέσα στους εργατές τη δυσπιστία προς τη γραμμή π' ακολουθάνε και το μαχητικό αγώνα τους.

Οι απεργοί αρχίζουν τον αγώνα τους με την απόφαση να μη επιστρέψουν στη δουλειά τους αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Κ' είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους από ως το τέλος, όπως τον συνεχίσαμε ως τα σήμερα. Ούτε απειλές, ούτε υποσχέσεις, ούτε δολοφονίες, ούτε φυλακίσεις, ούτε διάβημα από τα σπία τους, μα ούτε τα ζήλια και το βήμο ενδιαφέροντος ρασοφόρων και των εκμεταλλευτών τους, θα τους λυγίσουν τη θέληση για την ώση τέρμα πορεία τους. Αν ο κ. Χέντριξ είναι διαθεσιμότητα να παραχωρήσει τις ζητούμενες αυξήσεις στους απεργούς, δεν έχει παρά να αποκαθεί στους άμεσα ενδιαφερόμενους και να βρεί σε διαπραγματεύσεις ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ. Σε καμιά περίπτωση οι απεργοί δεν θα πρέπει να ξεγελαστούν και να σταματήσουν τον αγώνα τους. Ούτε οι εκλογές των παλιών, ούτε οι υποσχέσεις του Χέντριξ θα τους αλλάξουν το δρόμο. Μόνο με την ικανοποίηση των αιτημάτων τους μπορούν να στραφούν στις δουλειές τους.

ΜΕ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΦΑΚΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ

Στο Πειραιά, για μια ολόκληρη εβδομάδα συνεχίστηκε το νόθο συνδικαλιστικό (!) συνέδριο για την ανάδειξη της Γενικής Διοίκησης της Γενικής Συνομοσπονδίας Έργατών Ελλάδας (Γ.Σ.Ε.Ε.). Και σ' όλη αυτή τη εβδομάδα οι διάφοροι Μακρήδες, Στρατιές, Θεοφάνηδες και Παναγιωταράδες λακέδες των εκμεταλλευτών του Έλληνικού προλεταριάτου, τσακώθηκαν μεταξύ τους αλληλοαποκαλύπτοντας τον βρωμερό όχτρο, που καλύπτει σήμερα τις συνδικαλιστικές δραστηριότητες στή... «μόνη πραγματικά ελεύθερη Δημοκρατία της Ευρώπης»!!!

Αλλά μέσα σ' αυτή τη πρωτοφανή σαβίλα της παραδοσίας συνδικαλιστικού συνεδρίου, ακούστηκαν ή αντίφωνα φωνή του συνδικαλιστή Μ. Κλεάνθη που, αδιαφορώντας για τα συνεπαιδολούδα, ματίωσε την πονηρή ήγεια, καταγγέλλοντας την ήγεια που σπείρει τα εργατικά συμφέροντα στους εχθρούς της εργατικής τάξης. Τέτοια είναι οι πραγματικοί αγωνιστές. Ποτέ τους δεν υποχωρούνε μπροστά στους εχθρούς της τάξης τους.

ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Γράφει ο «Δημοκράτης» της Τετάρτης 7.4.48: «Η Κυπριακή Έπιτροπή Μεταφορών εξακολουθεί να διαθέτει αυτοκίνητά της για τη μεταφορά απεργασιστών. Ένα απ' αυτά είναι και το ΓΝ 4069, που βρίσκεται στη πρώτη γραμμή». Το ότι η Κυπριακή Έπιτροπή Μεταφορών (Κ.Ε.Μ.) από καιρό τώρα χολασκάει ή καίμειν για να «εκπολιτίσει» αυτόν τον «καθυστέρημενο» τόπο, που, με τις καθημερινές απεργίες, έγινε μια δεύτερη «καθυστέρημενη» Αίγυπτος, το ξέραμε από καιρό. Γι' αυτό και δεν χάζουμε την ευκαιρία να προειδοποιήσουμε τις μάζες των εργατών, ιδιαίτερα των υπαλλήλων οδηγών αυτοκινήτων, για τους πραγματικούς σκοπούς και επιδιόξεις της στο να μονοπωλήσει τις μεταφορές μας και να ρίξει στους πέντε δρόμους — που λέει ο λόγος — όλους τους φτωχούς μικροδιοχτήτες, που με δυσκολία κερδίζουν το ψωμί τους σήμερα.

Μά δε μπορούσαμε να φανταστούμε πως αυτή της «εξπολιτιστικής» δράσης θα επεκτεινόταν και στην περιοχή των μεταλλείων μας, για να μη μας νομίσουν τόσο «καθυστέρημενος» οι Αμερικάνοι εδωκενίτες υπήλοι μας επισκέπτες!... «Αραγε να ναι γι' αυτό το λόγο που ο Διευθυντής της «Λαϊκής» (!) Δημοτικού Σύμβουλου κ. Χρ. Καλόγηρος έπεσε κ' έφυγε τελευταία... αεροπορικάς την Αίγυπτο; Τον λόγο έχει η Παγκόσμια Συντεχνία Υπαλλήλων Οδηγών Αυτοκινήτων. Η στάση της Συντεχνίας Έργατών Τύπου δε γίνει φανερό παράδειγμα στα μέλη της.

Γ.Α.Β. — ΓΙΣΜΑΤΑ

«Ελλήνας άρχισιαστας και δημοσιογραφικός συνεργάτης των Γερμανοιταλών φασιστών στην κατοχή, Βλάχος, έγραψε στην φυλλάδα του τα πιο κάτω λόγια, χαρακτηριστικά των ανθρώπων που κρύβονται κάτω απ' το μανδύα του «εθνικοφρονος», ενώ στην πραγματικότητα είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί του λαού».

«Ο Βλάχος λέει: «Οι Ιταλοί διηγάσαν αμόρητας και τρομερά εγκλήματα κατά του Έλληνικού λαού, Έζηθα πρόθυμοι να τους τα συγχωρήσουμε, αρκεί

ΤΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΜΑΣ ΜΕΤΩΠΟ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

«Ο «Δημοκράτης», το επίσημο όργανο της Κ.Ε. του Α.Μ.Ε.λ, μέσα στη ξεφρενή του προσπάθεια να υπονοήσει τον παράγοντα και να παρουσιάσει τον «Εργάτη» σαν όργανο αντιεργατικό στα χέρια της ντόπιας και ξένης πλουτοκρατικής αντίδρασης, για τρίτη φορά μέσα σε σχετικά λίγο χρονικό διάστημα ασχολήθηκε με τον «Εργάτη», κατασκευρατώντας τον πως είναι «συμβατός» στην αντίδραση και των παραχαιδένι ή «Εθνοπροφρονών» με τροπό, γιατί με τη «σχεδιασμένη» τακτική του τις προσφέρει λαβές ενάντια στο Ακέλ και τα παρακλάδια του, πως ο Πολύκαρπος μάς χρησιμοποιεί σαν βοηθό και σύμμαχο στη ξεφρενή πολεμική του ενάντια στο κίνημα, και πως με το «ρόλο» μας αυτό θέλουμε να μάς παραχωρήσει «παράσημο» κλπ. («Δημοκράτης», 27/3)48).

Τό ότι ο «Δημοκράτης» και τα άνωτα άκελια όργανα που τον εκδίδουνε, όπως και όλοι οι άλλοι άκελιοι τιτλοδοχοί που βρίσκονται μέσα στο εργατικό μας κίνημα, τα δρύνανε «μπασιτόνια» από τη πρώτη μας έκδοση δε χωράει καμιά αμφισβησία. Γι' αυτό μέσα στη λυγχορή φαινομενική σωτή τους που ακολουθούμε τις πρώτες εκδόσεις του «Εργάτη», δεν πέρασε ούτε στιγμή που να μη σκεφτόμαστε αυτό το «κίνδυνο» και που να μη μηχανεύονται ένα σωρό μονοθερίες για να παρουσιάσουν τη νέα ζωντανή έπιτροπή της εργατικής τάξης σαν όργανο αντιεργατικό στα χέρια της πλουτοκρατικής αντίδρασης!!

Έχανε, όμως, οι άνθρωποι τις ελπίδες τους. Και πιστεύανε πως με ένα καλά σχεδιασμένο πρόγραμμα μπούκοιτοριματος θα καταρθώσανε ν' αφυπνίσουν τον «εχθρό», για να «μείνουνε» καλύτεροι και πάλι να άρουνε και να φέρουνε την εργατική τάξη όπου και όπως θέλουνε, μα κενά από την ηρωική, και έβλεψαν από τις καθαρές Μαρξιστικές γραμμές. Και είναι γι' αυτό που ο άκελικός Μ. Μιλτιάδους σε μια δική στα γραφεία της Π.Ε.Ο., γύρω από μια «κατηγορία» σε βάρος κάποιου συντηνιακού πάνω στο ζήτημα του «Εργάτη» και των τελευταίων Αρχιεπισκοπικών έπλο-

γών, δήλωνε πως: «Η θεωρία για τη ζωή του «Εργάτη» είναι πολύ σύντομη. Στο 7ο φύλλο το παλιό, και θα μάς άφηση ήσυχους». Πέρασε, όμως, και το 7ο φύλλο, πέρασε κι' όλο-ληρη εξαμήνια κι' ο «Εργάτης» εξακολουθεί να βρίσκεται στη ζωή, παρ' όλες τις ελπίδες των σταλινικών. Και θα πέρασαν ασφαλώς πολλές εξαμήνιες, και δε θα κλείσει ο «Εργάτης» για να «ήσυχασουν» τα καλά παιδιά του Ακέλ, γιατί ο «Εργάτης», παρ' όλο το μπούκοιτοριμα που του γίνεται ποικιλοτρόπια, θα εξακολουθεί ν' αναπτύσσεται τον κύκλο της κυκλοφορίας του, χωρίς στην ανιδιοτέλεια των αγωνιστών που τον εκδίδουνε και χωρίς στη γνήσια επαναστατική γραμμή π' ακολουθεί και γενικά χωρίς στην επαναστατική αντίληψη π' άρχίζει να διαμορφώνει η εργατική τάξη, κι' όχι στην «υποστήριξη» και το «παρακλάδι» της «Εθνοπροφρονών», όπως μωσαϊκά βλέπουνε και διακηρύττουνε τα άδρακληρωμένα παιδιά του «Δημοκράτη» και της άριστοκρατικής κλίμας που διαφεύγει σήμερα το εργατικό μας κίνημα.

Η στάση του Ακέλ και των άλλων συνδικαλιστών γύρω από την έπιτροπή μας, μάς θυμίζει τη στάση της Σοσιαδημοκρατίας κατά την περίοδο της κυριαρχίας της Β'. Διεθνούς, που έπι κεφαλής της βρισκόταν ο Κρόντσον, κατά την επαναστατική περίοδο του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, και τη συντηνιακή έπιτροπή της τότε «ήγεια» ενάντια στον Λένιν, τον Τρότσκι, τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και τον Κρόλ Αήμανες, που άγανακτισμένοι από την προδοτική γραμμή π' ακολουθούσανε οι ήγεις της Β' Διεθνούς, την καταργείσανε μισροστά στο Διεθνές Προλεταριάτο και προχωρήσανε στην ίδρυση της Τρίτης Διεθνούς. Και όπως τότες, παρ' όλες τις μονοθερίες των ήγετων της Β' Διεθνούς, ή Γ' Διεθνούς έβρινε το σύμβολο της πάλης του Παγκοσμίου προλεταριάτου, έτσι και τώρα, παρ' όλες τις

ΜΑΡΣ

ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΓΙΑ ΚΙ' ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙ.

«Ο στρλινομός (όπως κι' ο κάπιταλισμός, φυσικά) αποκαίρ' μάς συθέσει να μη ξεφιαζόμαστε καθόλου με τις μπορζουαδικές αλλοκολακίες του. Μά η σύλοκολακεία του υπομνήματος της Διασκηπτικής για τους απεργούς μεταλλωρύχους (3.4.48) είναι χτυπητά απ' τις σπάνιες: Έχτες απ' τα καθιγρωμένα κοί εύσεβάστωε υποφαινόμενοι, «Λαμβάνουμε την τιμή», εέσπρωμεν την εμμενή προσοχή», «κατά την ταπεινή μας γνώμη» κτλ. λάμπει και το παρακάτω... διαμάντι μέσα σ' αυτό το... ιστορικό έγγραφο. «Διά τους λόγους αυτούς, κατά την ταπεινή μας γνώμη» κ.τ.ρ. επρέπει να διεξάγχει η πρόποσα και άμεροληπτος έρευνα των αίτιων της διαφοράς, ες τρόπος ώστε η Υμετέρα Ε.Ε.Σ.Τ.Μ.Ε. να λάβη ταυτά μέτρα κ.τ.ρ. που «να ΚΑΤΑΣΤΗΣ ΟΥΝ ΙΚΑΝΗ την άμε-ίτραν έξοχήτητα να παραπέμ-

μονοθερίες και τις συντηνιακές των Σταλινικών, ή ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΕΘΝΗΣ και το κίνημα που διευθύνει σε Παγκόσμια κλίμακα, πλαταίνει από μέρα σε μέρα, όπως κι' αν είναι η θέση που οι πολιτικοί της αντίπαλοι θα πέρουνε, όσα και όποια κι' αν είναι τα εμπόδια που θα παρουσιαστούνε στο δρόμο της.

Μάταια, λοιπό, «αφίλοι» μας οι «Άκελιοι άγωνίζονται ν' άνοκώσουνε την άντιπύξη του 4ου εθνοιστικού κινήματος στο τόπο-μάταια άγωνίζονται να σκοπίσουνε τα πράγματα, όσον άφορά τον «Εργάτη». Γιατί ο «Εργάτης» δεν άπευθύνεται σ' όλους εκείνους τους άσυνείδητους «πρόην» εργατές, που δημιουργήσανε από το κίνημα ιδιαίτερα προσωπικά συμφέροντα σε βάρος των εργατών. Γιατί ο «Εργάτης» δεν άπευθύνεται στην κάτω εκείνη των μικροστρών, που για να έξυμνηθήσουνε πιο καλά τα δικά τους συμφέροντα (τα μικροαστικά), έβησανε την ευκαιρία να εισηγηθούνε μέσα στο εργατικό μας κίνημα, για ν' άμβλύνουνε την πάλη των τάξεων στον τόπο, όπως ξεταύισα διακήρυξε ο Κληρίδης και χειροροπήθηκε από τους άκελικούς!!

Αντίθετα, ο «Εργάτης» σκοπό του έχει να καταβύσει την εργατική τάξη στο σωστό δρόμο της πάλης, της πάλης για το ψωμί και για τη Κοινωνική Δευτεριά. Και είναι σωστό, πως σ' αυτή τη πάλη του θα συναντήσει όχι μονάχα τη συνδυασμένη αντίδραση όλων εκείνων που έχουνε συμφέρο από τη σημερινή διάθωρηση του εργατικού μας κινήματος, μα κι' όλο εκείνων των στοιχείων του τόπου, που έχουν επίσης συμφέρο να μείνει η εργατική τάξη μέσα στη σημερινή οργανωτική της φόρμα, μα και σήμερα, με τις συνθήκες που επικρατούνε μέσα στο κίνημα είναι απόλυτα άκίνητη για τα μεγαλοαστικά τους συμφέροντα.

Έτσι, ο αγώνας του «Εργάτη» γίνεται διμέτωπος αγώνας. Και πρώτ' απ' όλα, αγώνας για (συνέχεια στη 2η σελίδα)

δικά μας). Την καμμένη την Α.Ε. τον Κυβερνήτη! Πρέπει να το δοηθήσουμε, με κάθε μέσο, να εφύρη εις θέσειν και «να καταποηί Ικανός να επέμβη» για το μαχητικό αυτό αγώνα του προλεταριάτου!! Ο άνθρωπος (και οι άνθρωποι) που κρατάει στα χέρια τους και αυτή μας ακόμα τη ζωή, φτάνοντας στο π' και π' ήμους και παραφόνους... δε μπορούν και δεν ξέρουν... τώσον... άπληροφόρητοι κι' άνίδιοι είναι!... που πρέπει, ανάγκη πάσα να τους δώσουμε ε.α. χεράκι βοηθείας για να μή... έχθεθούν οι καμμένοι σάν... άντιλαϊκά κι' άντεργάτες... «Αλιώτικα... χαθήκαμε... Όχι μόνο η άπεργία των μεταλλωρύχων, μα κι' όλοι «οι νόμοι και οι προφίτα» κρέμναι απ' το δαχτυλάκι τους. Τ' άλλα όλα, για μαχητική ζύμωση και δράση, είναι ρωμαντισμοί-ύπερβολές... έξτρεμιαμοί ή το λιγότερο... Τροτσικιστικές προδοσίες!!!

